

- c) W przypadku odpowiedzi negatywnej lub w części negatywnej na pytanie b):

Sprawa C-59/06 P

(2006/C 96/06)

Czy zestawienie kosztów może zostać zastąpione oszacowaniem wynikającym z analitycznego modelu kosztów?

Jakie warunki metodologiczne i inne wymogi musi spełniać ten alternatywny sposób oszacowania kosztów?

- d) Czy organowi regulacyjnemu przysługuje w ramach jego kompetencji, określonych w art. 4 ust. 1-3 rozporządzenia (WE) nr 2887/2000, swobodne uznanie w zakresie badania, czy opłaty zostały ustanowione na podstawie kosztów?

- e) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie d):

Czy swobodne uznanie dotyczy również metody kalkulacji kosztów oraz określenia odpowiednich odsetek kalkulacyjnych (od kapitału obcego lub kapitału własnego) i odpowiednich okresów amortyzacji?

Gdzie znajdują się granice tego swobodnego uznania?

- f) Czy wymóg ustalania opłat na podstawie kosztów służy ochronie praw konkurujących beneficjentów oraz czy mogą oni skutecznie dochodzić swoich praw, w przypadku gdy opłaty za dostęp nie są ustalane na podstawie kosztów?

- g) Czy na notyfikowanym operatorze spoczywa ciężar dowodu, w przypadku gdy w określonym w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 2887/2000 postępowaniu nadzorczym lub w następującym po nim postępowaniu sądowym koszty w całości lub w części nie zostały udowodnione?

- h) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie f) i g):

Czy na notyfikowanym operatorze spoczywa ciężar dowodu dotyczący kalkulacji kosztów także wówczas, gdy podmiot konkurujący zaskarży, jako beneficjent, dokonane przez organ regulacyjny na podstawie przepisów krajowych zatwierdzenie cennika, z uwagi na to, iż zatwierdzone opłaty za dostęp są zbyt wysokie na skutek nieprawidłowej kalkulacji kosztów?

(¹) Dz.U. L 336, str. 4.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-67/06)

(2006/C 96/07)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 6 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Minása Konstantinidisa i Amparo Alcover San Pedro, członków Służby Prawnej, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 18 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 189 z 18.07.2002 r., str. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht w Kolonii z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie Planzer Luxembourg Sàrl przeciwko Bundeszentralamt für Steuern

(Sprawa C-73/06)

(2006/C 96/08)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 8 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht w Kolonii (Niemcy) z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie Planzer Luxembourg Sàrl przeciwko Bundeszentralamt für Steuern.

Finanzgericht w Kolonii zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zaświadczenie o statusie podatnika, zgodne ze wzorem zamieszczonym w załączniku B do ósmej dyrektywy Rady (79/1072/EWG) z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju⁽¹⁾ ma charakter wiążący lub może stanowić podstawę niewzruszalnego domniemania, iż przedsiębiorca posiada siedzibę w państwie, które wydało to zaświadczenie?
2. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie:

Czy pojęcie posiadania „przedsiębiorstwa w celu realizacji transakcji handlowych [siedziby]” w rozumieniu art. 1 ust. 1 trzynastej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, iż przez pojęcie to należy rozumieć miejsce, w którym spółka ma swą statutową siedzibę, czy miejsce, w którym zapadają decyzje związane z prowadzeniem spraw spółki, czy też miejsce w którym zapadają decyzje związane z jej bieżącą działalnością operacyjną?

⁽¹⁾ Dz.U. L 331, str. 11.